

— Какво? — попита Жилинъ.

— Всички заминаха, само двама останаха.

Той се улови за кола, каза на Дина да държи горния му край, и взе да се катери. Два пжти той падà, — оковитъ му прѣчеха, но най-послѣ сполучи да се изкачи горѣ.

— Жилинъ извади кола и каза: „Занеси го на мѣстото, Динке, че ако узнаятъ, ще те прибиятъ.“

V.

Тя занеси кола, а Жилинъ тръгна надолу изъ планината. Като слѣзе при рѣката, взе единъ камъкъ и почна да чука оковитъ. Но тѣ бѣха яко заключени и той не можа нито да ги отвори, нито да ги счупи. Не се мина много, и той чу, че нѣкой припка отгорѣ. Това бѣ Дина. Тя взе камъка отъ ржцѣтъ му, седна на колѣнѣ и взе да чука. Ала малкитѣ ѣ ржчички нѣмаха голѣма сила. Тя захвърли камъка и заплака. Жилинъ отново взе да се опитва, а Дина седна до него и го прѣддържаше за рамото. Обърна се Жилинъ и видѣ, че задъ планината се зачервенѣло. „А-а-а, каза той, трѣбва да мина долината, дордѣ не е изгрѣлъ мѣсецътъ, и да се дотѣтря до гората“. И той се изправи, захвърли камъка и каза: „Прощавай, Динке! Никога нѣма да те забравя“. А Дина го улови и взе да пѣха питкитѣ въ пазвата му.

— Благодаря ти, хиляди пжти ти благодаря, моя умнице, каза Жилинъ съ сълзи на очи и я поглади по главата.

Дина заплака, закри си лицето съ ржцѣ и припна назадъ като козичка. Нищо не се чуваше въ тъмнината; само мѣнистата по плиткитѣ на косата ѣ дрѣнчаха.

Жилинъ се прѣкръсти, хвана съ ржка оковитѣ, за да не дрѣнкатъ, и тръгна по пжтя.